

- 2) Artykuł 123 ust. 1 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych krajowy bank centralny jest odpowiedzialny z własnych środków, w określonych z góry granicach za szkody poniesione przez byłych posiadaczy instrumentów finansowych, które umorzył w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, pod następującymi, wyłącznymi warunkami:
- po pierwsze, owi byli posiadacze są osobami fizycznymi osiągającymi roczny dochód poniżej progu określonego w tym ustawodawstwie, oraz
 - po drugie, owi byli posiadacze zrzekną się dochodzenia odszkodowania za te szkody w drodze innych środków prawnych.
- 3) Artykuł 130 TFUE i art. 7 Protokołu nr 4 w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych krajowy bank centralny jest odpowiedzialny za szkody spowodowane umorzeniem instrumentów finansowych w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, w kwocie mogącej wpłynąć na zdolność skutecznego wypełniania jego zadań i finansowanej kolejno przez:
- przeznaczenie na rezerwy specjalne wszystkich zysków osiągniętych przez ten bank centralny od określonej daty;
 - pobranie z ogólnych rezerw tego banku centralnego, które nie może przekroczyć 50 % tych rezerw, oraz
 - pożyczkę, wraz z odsetkami, od danego państwa członkowskiego.
- 4) Artykuł 33 dyrektywy 2001/24, art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz art. 53–62 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE

należy interpretować w ten sposób, że

ustanowione w nich zasady nie mają zastosowania do informacji, które zostały uzyskane lub utworzone podczas wdrażania środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24, i które nie były przedmiotem procedur informacyjnych lub doradczych ustanowionych w art. 4, 5, 8, 9, 11 i 19 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – FK

(Sprawa C-58/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 – Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie – Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony – Załącznik II – Artykuł 1 ust. 2 – Osoba wykonująca zawód adwokata, której centrum interesów osobistych i gospodarczych mieści się w Szwajcarii i która wykonuje ten zawód również w dwóch innych państwach członkowskich – Wniosek o przyznanie wcześniejszej emerytury – Uregulowanie krajowe nakładające na zainteresowanego obowiązek zrzeczenia się prawa do wykonywania tego zawodu na terytorium danego państwa członkowskiego i za granicą]

(2022/C 418/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FK

Strona pozwana: Rechtsanwaltskammer Wien

Sentencja

- 1) Normy kolizyjne przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nie mają zastosowania do sytuacji osoby mającej miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, w którym znajduje się również jej centrum interesów gospodarczych, i wykonującej jednocześnie pracę, rozłożoną nierównomiernie, w dwóch innych państwach członkowskich, przy ustalaniu, czy osobie tej przysługują bezpośrednie roszczenia względem instytucji jednego z tych dwóch innych państw członkowskich z tytułu opłaconych w danym okresie składek.
- 2) Artykuły 45 i 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które uzależniają przyznanie prawa do wnioskowanej wcześniejszej emerytury od zrzeczenia się przez zainteresowanego prawa do wykonywania zawodu adwokata, bez względu w szczególności na państwo członkowskie, w którym ta działalność jest wykonywana.

(¹) Dz.U. C 163 z 3.5.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – UAB „HA. EN.”/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-227/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Prawo do odliczenia naliczonego VAT – Sprzedaż nieruchomości między podatnikami – Sprzedający objęty postępowaniem upadłościowym – Praktyka krajowa polegająca na odmówieniu nabywcy prawa do odliczenia ze względu na to, że wiedział on lub powinien był wiedzieć o trudnościach sprzedającego w zapłaceniu należnego VAT – Oszustwo i nadużycie prawa – Przesłanki]

(2022/C 418/11)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „HA.EN”.

Strona przeciwna: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle zasady neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej polegającej, w sytuacji sprzedaży nieruchomości pomiędzy podatnikami, na odmówieniu nabywcy prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) z tego tylko powodu, iż wiedział on lub powinien był wiedzieć, że sprzedający znajduje się w trudnej sytuacji finansowej względnie w stanie niewypłacalności i że okoliczność ta może skutkować tym, że sprzedający nie zapłaci lub nie będzie mógł zapłacić VAT na rzecz skarbu państwa.

(¹) Dz.U. C 242 z 21.6.2021.